

بُوبی سربه زیر پا پاهای آبی

• نر گس جلاچرو دی

اینکه چرا به من بویی می گویند، داستان جالبی دارد. اسم بویی را اولین بار دریاتوردان اسپانیایی روی من گذاشتند. در زبان اسپانیایی بویی؛ یعنی کودن. من عرشه کشتی‌ها را دوست دارم. وقتی روی لیه‌ی عرشه می‌نشینم و به دریانگاه می‌کنم، همه چیز را از یاد می‌برم؛ حتی وجود آدم‌های دوروبر را. به همین دلیل آن‌ها می‌توانند به راحتی من را شکار کنند! خب آن‌ها که نمی‌دانند من چقدر تماشای دریارا دوست دارم، خیال می‌کنند از سر گنجی شکار می‌شوم و اسمم را گذاشتند کودن!

خب البته شاید دریاتوردها خیلی هم بیراه نگویند و کمی حق داشته باشند. چرا؟ چون بویی حتی وقتی روی خشکی است، سرش را پایین می‌اندازد و راه می‌رود. چرا؟ چون او آنقدر محو تماشای پاهای آبی و قرمزش می‌شود که فراموش می‌کند نگاهی به دور و اطرافش بیندازد و همین باعث می‌شود شکارچی‌ها به راحتی او را شکار کنند.

دشمنان خطرناک!

گفتیم بویی‌ها حواسشان زود پرت می‌شود و شکار کردنشان آسان است، اما برای انسان‌ها، پرنده‌های شکاری فقط می‌توانند برای جوجه بویی‌ها و تخم این پرنده خطرناک باشند. چون بویی‌های بالغ آنقدر قوی و بزرگ هستند که زور پرنده‌های شکاری به آن‌ها نمی‌رسد.

صیادانی ماهر

کودن همیشه شکار نمی‌شود. خودش هم شکارچی ماهری است و ماهی‌گیری کار هیجان‌انگیز هر روزی اوست. او شیرجه زن ماهری هم هست. پوست صورت کودن شبیه بالش‌تک‌های بادی نرم است و در زمان شیرجه زدن ضربه‌ی آب را می‌گیرد.

دوستان زیبای من

کودن بامزه گونه‌های مختلفی از جمله، کودن پآبی، کودن پاقرمز، کودن قهوه‌ای، کودن پرو، کودن نقاب‌دار و کودن ناز دارد. اما مشهورترینشان کودن پآبی است که بیش‌تر آن‌ها در جزایر گالاپاگوس در کشور اکوادور زندگی می‌کنند.

برای دیدن بویی سر به زیر رمزینه را با گوشی همراهتان اسکن کنید و ببینید.

زندگی خانوادگی بویی‌ها

بویی‌های ماده بزرگ‌تر از نرها هستند. به طوری که قد بعضی از آن‌ها به ۹۰ سانتی‌متر و طول بال‌هایشان به یک و نیم متر می‌رسد. همچنین باهای آبی‌شان هم پررنگ‌تر است. آن‌ها به شکل گروهی زندگی می‌کنند و دسته‌جمعی به شکار می‌روند.

